

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném 6. listopadu 2023 v Brně v senátu složeném z předsedy Mgr. Dušana Beránka a přísedících Mgr. Ireny Marankové a Sylvy Skalkové

takto:

obžalovaný

M.K., nar. XXXXX v XXXXX, XXXXX, občana XXXXX, trvale bytem v XXXXX, XXXXX,

je vinen, že

v Brně v přesně nezjištěné době nejméně od září 2020 do 5. 8. 2021 v bytě na ulici XXXXX jako otec nezletilých M.K., nar. XXXXX, a S.K., nar. XXXXX, se kterými žil ve společné domácnosti a měl o ně řádně pečovat, se svými syny zle nakládal, kdy je opakovaně hrubě fyzicky trestal i za drobné prohřešky nebo i bezdůvodně, dětem nadával vulgárními výrazy, nedával jim dostatečně a kvalitně najíst, někdy je krmil psími konzervami, nutil je po delší dobu dělat dřepy s nataženýma rukama, na nichž měli položené knihy a když jim kniha spadla, tak je za to zbil, tahal je za vlasy, kroutil jim ruce, surově je bil po celém těle rukou i různými předměty včetně vařečky a dřevěné násady od paličky na maso, kopal je.

M.K. způsobil v přesně nezjištěný den v září 2020 zlomeninu dolních konců kosti vřetenní i loketní levého předloktí tak, že ho chytil za zápěstí ruky a otáčel s ním. Toto zranění bylo zjištěno při ambulatním vyšetření nezletilého 12. 9. 2020 ve Fakultní nemocnici Brno. Způsobil mu tak středně těžké poranění, které se hojilo 3 až 4 týdny a omezovalo chlapce v běžném způsobu života nutností nosit sádrovou dlahu a později plný sádrový obvaz.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Bártová, DiS.

S.K. odhodil na podpěrný sloup v bytě, čímž mu způsobil roztržení obočí. Asi 5 dnů před 6. 8. 2021 chlapce chytil za zápěstí pravé ruky, otáčel s ním směrem ven, čímž mu způsobil zlomeninu vzdálenějšího konce páté kosti a velmi pravděpodobně i čtvrté kosti záprstní pravé ruky a blíže nezjištěným způsobem dále zlomeninu páté kosti záprstní pravé nohy. Tato poranění si vyžádala léčení po dobu 3 až 4 týdnů, působila chlapci bolesti a omezila ho v běžném způsobu života nutností nosit sádrový obvaz.

Popsané jednání obžalovaného vyvrcholilo kolem 4. 8. 2021, kdy oba své syny bil dřevěnou násadou od paličky na maso o délce 28 cm a hmotnosti 68,81 g do různých částí těla včetně obličeje a hlavy. Údery touto paličkou do hlavy včetně obličeje mohlo v případě velké dopadové intenzity způsobit chlapcům nitrolební poranění v podobě zlomenin kostí lebky, krvácení do mozkových obalů, případně i zhmoždění mozku. K tomu nedošlo pouze shodou náhod a okolností na vůli obžalovaného nezávislých. Oba chlapci byli v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného od 5. 8. 2021 do 16. 8. 2021 hospitalizováni ve Fakultní nemocnici Brno, a to M.K. s mnohočetnými krevními podlitinami a oděrkami na tváři a dalších částech těla a S.K. s mnohočetnými krevními podlitinami, tržnými ranami v oblasti čela vlevo a ve vlasaté části hlavy (v temenu a týlu), kdy dalším vyšetřením byl u něho zjištěn stav po vytržení vlasů, spáleniny staršího data a shora popsané starší zlomeniny,

tedy

a) dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví, uvedený čin spáchal na dvou osobách a na dítěti mladším 15 let, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k jeho dokonání nedošlo,

b) týral osobu, která byla v jeho péči, spáchal takový čin na dvou osobách a páchal ho po delší dobu,

tím spáchal

a) pokus zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a § 145 odst. 1, odst. 2 písm. a, c) trestního zákoníku,

b) zločin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. c, d) trestního zákoníku,

a za to se odsuzuje

podle § 145 odst. 2 trestního zákoníku a § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **8 roků**.

Podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku se obžalovaný zařazuje pro výkon trestu do **věznice s ostrahou**.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu propadnutí věci, a to kompletní dřevěné paličky na maso s rukojetí o délce 28 cm a hlavy o délce 11,5 cm s kovovým zakončením.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky sídlem v Praze 3, Orlická 4/2020, IČ 41197518, škodu 1 691 Kč a nezletilému M.K., nar. XXXXX, v současnosti bytem v XXXXX

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Bártová, DiS.

XXXXX, újmu 100 000 Kč a S. K., nar. XXXXX, v současnosti bytem v XXXXX, újmu 100 000 Kč, a to na účet zaměstnavatele jejich opatrovníka – Magistrátu města Brna, odboru sociální péče, Koliště 19, Brno.

Odůvodnění:

1. Podnětem k trestnímu řízení v této věci se stala událost z časných ranních hodin 5. 8. 2021, kdy kolem 4.10 hodin nezletilý M.K., nar. XXXXX, rozbil kladivem skleněnou výplň vstupních dveří do prodejny potravin společnosti ROSA market s.r.o. v Brně na ulici XXXXX. Policisté zjistili, že chlapec je zanedbaného zevnějšku s modřinami po těle a že měl podle svého vyjádření chtít ukrást pro sebe a bratra potraviny kvůli hladu. Na základě podnětu orgánu sociálně právní ochrany dítěte byly 6. 8. 2021 zahájeny úkony trestního řízení vůči obžalovanému. O těchto poznatcích svědčí záznam o zahájení úkonů trestního řízení (list č. 17), výpis z evidence trestního řízení (list č. 416), kopie trestního spisu Policie ČR (listy č. 417-438), záznam odboru sociálních věcí a zdravotnictví Úřadu městské části města Brna Brno-Žabovřesky (list č. 372). Oproti obžalobě soud upravil počátek inkriminovaného období – namísto v obžalobě uvedeného „nejméně od roku 2018“ uvádí soud „nejméně od září 2020“. Podrobnosti k tomu jsou uvedeny v odstavci 4 tohoto odůvodnění.

2. **Obžalovaný M.K.** se necítí vinen ve smyslu obžaloby. Odmítl svědectví svých dětí proti němu. Připustil, že občas vůči svým synům použil i fyzického trestu, protože chlapci byli někdy nezvládnutelní (např. okrádali jeho pozdější přítelkyni P.S. o peníze i sladkosti). Zpočátku se je snažil usměrňovat domluvami, popřípadě zákazem oblíbených aktivit (sledování televize, hraní počítačových her, používání telefonů). Jako výchovný prostředek používal i nucené dřepování, ale nikdy ne s knihami na ruku, navíc synové měli z dřepů spíše legraci. Přiznal, že výjimečně chlapce mohl udeřit vařečkou po hýždích. Následkem fyzických trestů mohly být i modřiny, což připustil, ale děti nebil paličkou na maso (ránu na hlavě S. mu měl způsobit mladší syn P.S., což obžalovanému ona sama sdělila, mělo se tak stát z neopatrnosti), neházel jimi – popřel tedy, že by S. odhodil na sloup v bytě. Odmítl, že by S. kroutil ruku a tím mu přivodil zlomeniny kostí - k tomuto úrazu přišel S. během hospitalizace v dětské nemocnici v Brně. Stejně tak popřel, že by synu M. kroutil ruku a způsobil mu tak zlomeniny kostí, tato poranění si M. přivodil při hře v parku, když spadl z prolézačky. Neudeřil ho do hlavy. Popřel, že by pil alkohol nebo hrál hry na počítači, ostatně, nevlastní ani počítač. Vzpomenul, že matka dětí rodinu opustila asi před čtyřmi pěti roky (sám ani neví proč, pouze mu vzkázala, ať se postará o děti), on se sám staral o chlapce a rodina byla funkční. Později navázal vztah s P.S., žili spolu i s jejími dětmi, jeho synům to nevadilo (P.S. s dětmi u něj nepobývala nepřetržitě, měla své bydlení, navštěvovala však jeho domácnost často, zejména o víkendu). Po odchodu P.S. chlapce v případě nutnosti hlídala sestra obžalovaného (N.K.), zejména ve chvílích, kdy on byl v zaměstnání. Později s nimi pobýval bratr obžalovaného (P.K.), který po nařízení opatření proti šíření epidemie covid-19 nemohl odcestovat na Slovensko, a tak zůstal v jeho domácnosti, v níž pobyl asi dva roky (2020-2021). Nesouhlasil ani s tím, že by dětem chyběla potrava. Sám je vyučený kuchař, takže umí vařit, ví, jaké jsou výživové hodnoty potravin. Když trval jeho vztah s P.S., vařila ona. Obžalovaný pouze naznačil, že zranění, která zapříčinila hospitalizaci jeho synů, jim mohl způsobit jeho bratr, který měl chlapce hlídat po dobu, kdy obžalovaný byl v zaměstnání, nebo si tato zranění mohli synové způsobit sami mezi sebou, protože se „mlátili“.

3. Důkazy, které svědčí proti obžalovanému, jsou na prvním místě svědectví jeho synů **M.K.**, nar. XXXXX (listy č. 76-83) a **S.K.**, nar. XXXXX (listy č. 85-90). Dále jde o **znalecký posudek**

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Bártová, DiS.

soudního lékaře MUDr. Martina Šindlera a **znalecký posudek** klinické psycholožky PhDr. Blanky Špíškové. Rovněž tak proti obžalovanému svědčí výpovědi svědkyň **V.O., Z.G., M.J., K.J. a K.K.**. Z listinných důkazů pak **fotografie** z prohlídky těl (listy č. 286-297). Poznatky o bydlišti obžalovaného a obou chlapců, tedy o místě činu, získal soud z **protokolu o ohledání místa činu** a jeho **fotografií** (listy č. 299-312).

4. Protokoly o výslechu M.K. a S.K. z přípravného řízení byly soudem na základě jeho rozhodnutí přečteny. Právě z výpovědí těchto nezletilých svědků zjistil soud skutkový stav, který je v podrobnostech popsán ve výroku rozsudku. Tak **M.K.** řekl, že tatka (obžalovaný) oba chlapce bil, S. rozbil hlavu paličkou, uchopil S. a udeřil s ním o sloupy, které měli v bytě, poté S. krvácelo obočí. Jeho samotného (M.) také udeřil do hlavy paličkou na maso a rozbil mu tak hlavu i obočí. Vařečkou ho bil i po rukách a hýždích. Když chlapec vzal spolužákovi mobil, otec ho v opilosti kopl do břicha. Otec jim rovněž sprostě nadával (*vulgarismy nechtěl říci, napsal je však na list papíru, viz list č. 78*). Stěžoval si na nedostatek jídla doma, což vedlo chlapce k tomu, že ve škole prosili o jídlo kamarády. Do školní jídelny na obědy nechodili. Také šli jídlo krást, protože měli hlad – bratr S. celý den nic nejedl, on mu proto chtěl přinést jídlo. Za tím účelem v noci vzal ze skříně kladivo, využil v době nepřítomnosti otce spánku strýce a vzal mu zpod polštáře klíče od bytu, aby se z bytu dostal ven. Potom odešel do blízké prodejny potravin, kde kladivem rozbil skleněnou výplň okna (*jde o událost z 5. 8. 2021, viz odstavec 1 odůvodnění*). Otec pil alkohol – pivo, vodku, rum. Řekl, že obžalovaný ho uchopil za ruku za zápěstím a kroutil mu s ní směrem dovnitř, což u výslechu názorně předvedl [*pozn. soudu: ze znaleckého posudku soudně-lékařského (listy č. 319-350) soud zjistil, že na straně 33 posudku (list č. 335) je kopie lékařské zprávy z Fakultní nemocnice Brno, pracoviště Dětská nemocnice z 12. 9. 2020 o úrazu údajně z téhož dne, kdy si měl chlapec pádem z prolézačky způsobit zlomeninu dolních konců kosti vřetenní i loketní levého předloktí; jelikož jde o první prokazatelný důkaz o násilném chování obžalovaného k dětem, soud upravil oproti obžalobě počátek inkriminovaného období – namísto v obžalobě uvedeného „nejméně od roku 2018“ uvádí soud „nejméně od září 2020“*]. Otec ho poté nabádal, aby říkal, že ruku si zlomil na prolézačce. Oba chlapce bil i strýc P.K.. Dřepování jako kázeňský trest vymyslela otcova přítelkyně, strýc přišel s tím, že chlapci budou dřepovat s knihami na rukách. S tím, že je otec bije, se svěřil ve škole učitelce.

5. Ve shodě s M. K. vypovídal i jeho mladší bratr **S.K.**. Vzpomenul trestů, kterých se jemu i bratru S. v rodině dostávalo – prý to bylo kvůli krádežím, kterých se dopouštěl bratr M.. Trestání byli i za rozbíjení hraček. Chlapci museli dřepovat, otec je bil „tyčkou od kladiva“ po nohou, S. otec udeřil nějakým dřevem i do oka. Na fotografii chlapec ztotožnil jako onu „tyčku“ dřevěnou násadu od paličky na maso. Bít je měla i P.S. (obžalovaného někdejší přítelkyně). Otec jej zvedal za vlasy, až mu je vyškubl, proto mu pak ostříhal vlasy, aby lysina nebyla nápadná. Otec denně popíjel alkohol, a to pivo. Také jejich strýc P.K. chlapce bil. Nikdo se o děti nestaral. Bratr M. šel krást jídlo do obchodu, protože oba nic nejedli a měli hlad. Otec mu zlomil ruku, když mu ji „otočil“ (*chlapec při výslechu předvedl, že mu otec chytil ruku za zápěstí a otočil ji směrem ven*). Nepřiznal tehdy otcí ze strachu z bití, že má ruku poraněnou, později mu řekl, že si ji zlomil až v nemocnici [*pozn. soudu: toto poranění a pravděpodobný den jeho vzniku soud zjistil ze znaleckého posudku soudně-lékařského (listy č. 319-350), viz strana 61 posudku (list č. 349), odpověď na otázku čtvrtou*]. Viděl také, jak otec tahal za ruku bratra M. a tím mu ji zlomil. Vzpomenul, že býval dopoledne doma sám, když bratr byl ve škole, otec v zaměstnání, otcova přítelkyně u sebe doma a strýc byl také pryč.

6. Výše stručně popsaná svědectví synů obžalovaného nejsou důkazy osamocenými. Některá poranění chlapců, nejen, pokud jde o zlomeniny, jsou objektivizována výše již vzpomenutým **znaleckým posudkem soudního lékaře MUDr. Martina Šindlera** (listy č. 319-350) Z něj plyne soudu poznání také o dalších projevech fyzického násilí nalezených na tělech obou chlapců (mnohočetné krevní podlitiny různého stáří, které odpovídají působení přímého tupého násilí nejvýše střední intenzity na postižené lokality, dále různé oděrky v případě M. K., podobné stopy na těle S. K., u něj navíc popáleniny na pravé paži, lysiny na hlavě). Tyto stopy násilí na tělech chlapců jsou zachyceny na **fotografiích** (M.K.- listy č. 286-291 a S.K.- listy č. 292-297). Dalším důkazem podporujícím svědectví obou nezletilých synů je **znalecký posudek klinické psycholožky PhDr. Blanky Špiškové** (listy č. 355-368), z nějž soud zjistil, že obě děti jsou schopny vnímat prožité události a zapamatovat si je, nebyly u nich zjištěny sklony ke zkreslování reprodukce událostí a jejich výpovědi jsou produktem prožitých událostí, paměti i emoční situace.

7. Hodnověrnost svědectví synů obžalovaného podporují také další svědkyně z okruhu pedagožek, které se zejména se starším M. K. setkaly na počátku jeho školní docházky. Protokoly o jejich výsleších soud přečetl. **V.O.** (listy č. 60-62) byla třídní učitelkou M.K. v první třídě základní školy, tedy od září 2020. Prvních podezřelých skutečností ve vztahu k péči o chlapce si všimla asi v březnu 2021 – to viděla na chlapcově těle občas menší modřinu a také chodil do školy bez svačiny. M. jí to přijatelně vysvětloval – že upadl a udeřil se, že si svačinu zapomněl doma. Asi od poloviny dubna 2021 však nastoupila na studijní volno, takže ve třídě ji zastupovala kolegyně. Od ní se později dozvěděla, že M. chodil bez svačiny již denně, chodil ve stejném oblečení, častěji byly na jeho těle modřiny. Po návratu ze studijního volna si chlapce více všimla, opět chodil bez svačiny a měl po těle modřiny. „Vzala si chlapce bokem“ a on se jí svěřil, že modřiny mu způsobil otec, a to ze vzteku, že se mu nedařilo v počítačové hře, že v poslední době se tak otec vůči němu chová často. Oznámila svá zjištění výchovné poradkyni ve škole, telefonicky zpravily orgán sociálně-právní ochrany dítěte, bylo jim přislíbeno šetření v rodině a poté, krátce před letními prázdninami, oznámeno, že v rodině nic negativního zjištěno nebylo. Tomu však nevěřila. M. hodnotila jako inteligentního chlapce, který byl na vyučování připraven, učení mu šlo lehce, v době covidové výluky během on-line vyučování patřil M. mezi dvě tři děti, které byly řádně připojeny k této formě vyučování. V prosinci 2021 odešla učit na jinou školu. V souladu s její výpovědí je i svědectví **Z.G.** (listy č. 41-43), asistentky pedagoga, která nastoupila v březnu 2021 do třídy, do níž chodil M.K.. Chlapce obecně zhodnotila jako premianta třídy. Asi v květnu 2021 přestal chlapec nosit svačiny, takže se s ním dělili o své svačiny spolužáci. Otec na telefonické výzvy slíbil nápravu, ovšem k ní nedošlo. Také si všimla modřin v obličeji chlapce. M. je vysvětlil pádem z kola, čemuž však ona sama neuvěřila. Později sám asistentce svěřil, že bývá bit svým otcem, například, když se otcovi nevede v počítačové hře. S učitelkou se dohodly, že tuto záležitost budou řešit i na úrovni vedení školy. Poznala i S., který již po umístění do XXXXX (XXXXX – *dětské centrum rodinného typu, příspěvková organizace, Zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc*), nastoupil k nim do školy do první třídy. Jeho zhodnotila jako zlaté hodné chytré dítě. Pouze jednou se před ní vyjádřil v tom smyslu, že ví, že se nemohou vrátit domů, když je otec bije. Poté, co chlapci odešli ze školy po přemístění z XXXXX do dětského domova, o nich už nic neví. Podobně vypovídala i **M.J.** (listy č. 44-46), která krátce před letními prázdninami v roce 2021 nastoupila do první třídy, do níž chodil M.K., jako zastupující třídní učitelka. Také zmínila problém se svačinami a všimla se stop bití v chlapcově obličeji. Věc oznámila ředitelce školy, následně ji už řešila původní třídní učitelka po návratu ze studijního volna. Také ona zmínila, že M. byl velmi šikovným žákem.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Bártová, DiS.

8. Další skupinou důkazů podporujících svědectví dětí obžalovaného jsou svědectví pracovníků z ústavů, kam byli chlapci K. po odchodu z domova od jejich otce umístěni. Protokoly o jejich výsleších soud přečetl. **K.J.** (listy č. 47-49), psychologka v XXXXX, kde chlapci pobývali necelý rok od srpna 2021 po ukončení hospitalizace, hovořila o tom, že oba chlapci byli značně citově deprivováni, po příchodu do XXXXX se velice rychle adaptovali, byli radostní, líbilo se jim zde, po nikom z rodiny si nestýskali. Starší M. byl otevřený při komunikaci a spontánně hovořil o situaci doma za soužití s otcem – i s bratrem byli hladoví, nesměli si brát jídlo z lednice, pokud si ho vzali, i to byl důvod k bití, otec je vůbec často surově bil, nutil je dlouho dřepovat, trhal jim vlasy, sprostě nadával. S. s ním tak otevřeně nemluvil, potvrdil to, co jí řekl bratr, jenom dodal, že často doma kvůli hladu plakal. Oba chlapci velmi pěkně prospívali ve škole, s dětmi v XXXXX měli hezké vztahy. **K.K.** (listy č. 50-52) je vychovatelkou v Dětském domově XXXXX XXXXX. Sem byli v únoru 2022 přemístěni z XXXXX v Brně bratři K., a to na základě **rozsudku Městského soudu v Brně č. j. 129 Nc 2416/2021-84 (129 P a Nc 221/2021) z 2. 2. 2022** (listy č. 413-415). Jí se chlapci svěřili s tím, že doma museli někdy jíst i konzervy pro psy. Pouze obecně se zmínili o tom, že je otec doma bil, když zlobili, konkrétní však nebyli. S. si všimla jizev, které oba chlapci měli na hlavě ve vlasech, S. jich měl více. Až na popud policie se pak chlapců cíleně ptala na bití od otce. M. jí řekl o častém bití, o dřepování s knihami na natažených rukách, o hladu a psích konzervách – pokud je chlapci odmítali jíst, byli opět bití, M. se jí chlubil „fintou“, že obsah psí konzervy podržel v ústech a pak plival do toaletní mísy. S. jí poté pověděl to samé a dodal i to, že byli bití kladívkem do hlavy. Chlapci mluvili také o tom, že otec doma pil hodně alkoholu. Oba chlapci mluvili i o bití ze strany strýce. O těchto zážitcích chlapci mluvili otevřeně i na skupině před ostatními dětmi.

9. Soud také přečetl protokoly o výsleších svědkyň z řad příbuzných obžalovaného. Jejich svědectví nepotvrzují zjištění, která plynou z důkazů označených výše. **A.K.** (listy č. 53-55) je matka obžalovaného. Řekla, že neví, co se dělo v domácnosti obžalovaného. Ještě, když s obžalovaným žila matka dětí P.B., nerada je navštěvovala, protože matka dětí se o chlapce vůbec nestarala, vše bylo na obžalovaném, který chodil do zaměstnání, nakupoval, vařil, žehlil. Obžalovaný sice nebyl abstinents, ale pil pouze občas třeba dvě piva. Hospody nenavštěvoval, není agresivní. Nikdy si na svých vnucích nepovšimla nějakého zranění či stop po možném bití. Vnuka M. hodnotila jako neposedného, výbušného, který má sklony spory řešit silou, bije se s ostatními, má sklony k rozbíjení věcí (hraček, telefonu). **N.K.** (listy č. 56-58) je sestra obžalovaného. Asi někdy v roce 2014 nebo 2015 se do domácnosti v Brně, kde svědkyně již nějakou dobu žila u své matky, přistěhoval obžalovaný se svými dětmi a jejich matkou P.B.. Asi rok žili všichni v jedné domácnosti, obžalovaný se o rodinu vzorně staral, a to na rozdíl od P.B., která nikde nepracovala, o domácnost ani děti se nezajímala. Vůči synům jejich rodiče občas použili fyzického trestu, ale zcela přiměřeného. I po jejich odstěhování do vlastní domácnosti se nic nezměnilo, obžalovaný se dál staral o rodinu, P. nedělala nic. Svědkyně v jejich domácnosti později asi půl roku bydlela. Soužití v rodině bylo stále stejné, rodiče chlapců se však hádali a z hádek, kterým byli přítomni, chlapci pochytili vulgarismy, které pak sami používali. Po náhlém odchodu P.B. od rodiny se svědkyně opět přistěhovala k obžalovanému, aby mu pomohla s dětmi, zejména v době, kdy obžalovaný byl v zaměstnání. Takto žila v rodině obžalovaného asi do února 2019, krátce před jejím odjezdem se k nim přistěhoval i jejich bratr P.. Ten se o chlapce nestaral, ale neubližoval jim. M. byl velmi zlobivé dítě, z předškolní přípravky si na něj učitelky stěžovaly, že je zlý a ubližuje dětem. Obžalovaný dal občas dětem „po zadku“, ale jinak je nebil a neubližoval jim, pro své děti žil.

10. Výše jmenované svědkyně, matka a sestra obžalovaného, neuvedly nic, co by bylo jakkoliv k tíži obžalovaného, co by podporovalo obžalobu. Zejména jeho sestra ho líčila jako člověka

starostlivého, řádně pečujícího o své děti, na které zůstal po odchodu jejich matky z domácnosti prakticky sám. Ani tato svědectví však neotřásla důležitostí důkazů usvědčujících, popsanych zejména v odstavcích 4 až 8 tohoto odůvodnění, ale i níže. Matka obžalovaného zdůraznila, že nežila v domácnosti obžalovaného, neví tudíž, co se v ní odehrávalo. Některá tvrzení sestry obžalovaného, například o stížnostech učitelů na chování M.K. v předškolní přípravě, jsou v příkrém rozporu s hodnocením chlapce již ze školní docházky. To důvěryhodnosti svědectví N.K. nepřidává.

11. Soud přečetl také protokol o výsledku svědkyně **P.B.** (listy č. 108-114), matky chlapců, která byla vyslechnuta na základě Evropského vyšetřovacího příkazu před státními orgány Slovenské republiky. Svědkyně řekla, že s obžalovaným žila v družském poměru asi 10 roků, opustila ho kvůli jeho nevěře. Dohodli se, že synové zůstanou u něj. Odešla od rodiny asi v listopadu 2020 nebo 2018. Po dobu jejich soužití obžalovaný chlapce fyzicky netrestal, ale ani se o ně fakticky nezajímal. Chodil do zaměstnání, po návratu sedl k počítači a hrál na něm hry. Pokud se mu ve hře nedařilo, rozčiloval se, ale ani tehdy děti ani ji nebil. Někdy nepřišel celou noc domů s omluvou, že jde s kamarády na pivo. Doma však alkohol nepil. V době odchodu od rodiny si údajně sama chlapce vzít nemohla, protože neměla kam. Odešla k bratrovi do jednopokojového bytu. Plánovala si najít zaměstnání a bydlení a pak si děti chtěla vzít k sobě. S dětmi není už třetím rokem v kontaktu, nenavštívila je, ani s nimi nehovořila kupř. po telefonu. Pouze krátce po opuštění společné domácnosti, asi během prvního půl roku, s dětmi hovořila formou videohovoru. Na bití si nestěžovaly, ale stěžovaly si na otce, že na ně křičí, nejde s nimi ani ven. Nestěžovaly si ani na nedostatek jídla, ale zdály se jí vyhublé. Těmto hovorům byl přítomen obžalovaný a i během nich na děti křičel a nabádal je, aby nelhaly.

12. Svědectví P.B. potvrzuje svědectví synů, že obžalovaný se věnoval ve volném čase hraní počítačových her, a to po dosti dlouhou dobu, což tedy sám obžalovaný striktně odmítá. Jinak však její svědectví fakticky nemá pro správné posouzení věci podstatný význam, protože svědkyně opustila domácnost, v níž žila s obžalovaným jako otcem svých dětí a se svými dětmi, ještě před soudem vymezeným počátkem inkriminovaného období, tedy před zářím 2020. O tom, jak vypadalo soužití obžalovaného se syny v inkriminovaném období, nemá žádné poznatky, a to ani zprostředkované.

13. Soud vyslechl svědkyni **P.S.** Ta v minulosti asi rok dva chodila s obžalovaným, poznali se asi na konci roku 2019. Často pobývala i se svými dvěma dětmi v domácnosti obžalovaného, někdy zde i přespávala. Vztah obžalovaného k dětem označila za velmi hezký, s dětmi si hrál, chodívali na výlety, nebyla svědkyní něčeho, co by se jí nelíbilo. Pouze jednou byla svědkyní fyzického trestu, kdy obžalovaný dvakrát udeřil vařečkou přes zadek svého syna za to, že ve škole vzal spolužákovi telefon. Vícekrát však byla přítomna až úpěnlivým výchovným promluvám obžalovaného k dětem. Jednou přišla do domácnosti obžalovaného v době, kdy obžalovaný byl v zaměstnání a našla děti ubrečené. Doma s nimi byl tehdy jejich strýc P.K., který je měl nechat za trest dřepovat. Jednou chtěl nechat děti dřepovat s knihami na ruku, to mu ale obžalovaný rázně zakázal. Jeho vztah k dětem obžalovaného označila za zpočátku dobrý, ale později děti nemohl vystát. P. sám fakticky nepracoval a celý den trávil hraním her na počítači, to i v době, kdy měl na děti dohlížet. Co se stravy v domácnosti obžalovaného týká, pak podle svědkyně byla situace zpočátku jejich vztahu špatná – po uhrazení všech jiných nutných výdajů obžalovanému, ač zaměstnanému, nezbývalo na potraviny. Tehdy jídlo obstarávala převážně ona sama. Později obžalovaný vydělával více a situace se zlepšila. Obžalovaný také nosil jídlo do domácnosti ze svého zaměstnání. Vztah P.S. s obžalovaným skončil kvůli dětem obžalovaného, které postupně začaly brát jejím dětem věci, činily jim

naschvály – nechtěly si s nimi hrát, odstrkovaly je. Začaly také krást jídlo, neustále chtěly jíst, byly nenasytané, byť dostávaly stejné, ne-li větší porce než děti její. Mizel dokonce mák, skořice, cukr, to vše děti obžalovaného potajmu jedly. Jelikož toto jejich chování působilo hádky v domácnosti, nechtěla, aby v tom její děti vyrůstaly. Svědkyně také potvrdila, že její syn jednou udeřil do hlavy S. K. dřevěnou paličkou na řízky. Nebyla přítomna u tohoto incidentu, ale stalo se to v době její přítomnosti v domácnosti. Její syn si tehdy často vytahoval kuchyňské náradí a hrál si s ním, tak se stalo, že si vzal paličku na maso a později s ní udeřil S. do hlavy. Způsobil mu tak krvácející ránu, kterou chlapci ošetřili svépomocí. Jelikož se mu do zasychající krve lepily vlasy, tak mu okolí rány ostříhali. Rovněž tak byla svědkyní vytrhaných vlasů u jednoho z chlapců v době, kdy je měl hlídat bratr obžalovaného P.K..

14. Svědectví P.S. vyznívá spíše ve prospěch obžalovaného. Soud ho však nepokládá za důvěryhodné. Z jejího vystoupení před soudem číší její negativní vztah k synům obžalovaného, ostatně, právě synové obžalovaného měli být příčinou jejich hádek s obžalovaným, které vyústily až do jejich rozchodu. Soud si všímá zejména nářků svědkyně nad údajnou nenasytaností chlapců K., jejími poukazy na to, že synové obžalovaného kupř. dostávali více jídla než její děti (*jeho děti dostaly po třech chlebech, moje děti jedny; když můj syn po operaci tolik nejedl a nechal si jídlo na později, jeho děti zůstaly u stolu a po odchodu mých dětí jim jídlo hnedka snědly, nepočkaly, jestli si to moje děti nevezmou později; kolikrát otravovaly i po 22. hodině, že mají hlad; M. půl hodiny poté, co snědl druhý talíř čočkové polévky, křičel, že má hlad, dostal třetí talíř; po odchodu dětí do postele se S. plazil po zemi ke stolku s pohoštěním před televizorem, aby ho dojedl*). Odmítala přitom připustit možnost, že by děti byly opravdu málo najedené, jestliže dokonce tajně pojídaly mák, skořici, vanilkový cukr. Soud jednoznačně odmítá nahlížet na syny obžalovaného jako na Otesánky, které by nebylo možno nasytit. Ostatně, o nedostatečnosti výživy obou chlapců svědčí i níže popsání zjištění soudního znalce MUDr. Martina Šindlera. Z výpovědi M. K. plyne, že právě dřepování coby kázeňský trest vymyslela právě P.S.. S.K. zase tvrdí, že i P.S. je bila. Nelze tak vyloučit, že i P.S. se k synům obžalovaného nechovala, mírně řečeno, hezky a přátelsky, tudíž její svědectví nemůže otrást závěry plynoucími z důkazů popsání zejména v odstavcích 4 až 8 tohoto odůvodnění, ale i níže.

15. Z již vzpomenutého (viz odstavce 4, 5 a 6) **znaleckého posudku MUDr. Martina Šindlera, soudního lékaře** (listy č. 319-350) soud také zjistil, že v době příjmu M. K. a S. K. do nemocnice (5. 8. 2021) trpěli oba chlapci nedostatečnou výživou. M. neprosplával, byl vyhublý, chudokrevný kvůli nedostatku železa a kyseliny listové, trpěl nedostatkem vitamínu D. M. sice nejspíše přijímal potravu v dostatečném energetickém množství, ale nevyváženou a málo pestrou, zřejmě s nedostatkem masa, příp. ryb a mléčných výrobků. Na nedostatku vitamínu D se podílel nedostatečný pobyt venku na slunečním svitu. S. také neprosplával, platí pro něj totéž, co je uvedeno u jeho bratra M., S. však navíc přijímal stravu v nedostatečném energetickém množství. Tato zjištění tak vyvrací obhajobu obžalovaného, do jisté míry i svědectví P.S., že chlapci byli dostatečně vyživováni. Za pozornost stojí, že obžalovaný je vyučeným kuchařem, takže by měl znát nejen postupy kuchařského umění, ale i význam té které potraviny a vhodné složení stravy pro své děti.

16. Na základě výše označených důkazů a jejich zhodnocení dospěl soud k závěru, že skutek tak, jak je popsán ve výroku tohoto rozsudku, se stal. Nic na tom nemění ani fakt, že nebylo možno vyslechnout jako svědka P. K., bratra obžalovaného, který s obžalovaným a jeho syny bydlel v inkriminované době. Jeho pobyt totiž není znám. P.K. sice podal na policii 11. 8. 2021 vysvětlení, o němž byl sepsán úřední záznam (listy č. 145-147), avšak soud jej nemohl přečíst

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Bártová, DiS.

k důkazu, protože obžalovaný k tomu nedal souhlas. Při podání vysvětlení P.K. uvedl jako adresu pro doručování adresu jeho tehdejšího bydliště, t. XXXXX, avšak zde již nebydlí. Podle obžalovaného odcestoval na XXXXX a tam se zdržuje (viz sdělení obžalovaného na závěr hlavního líčení 12. 10. 2023, list č. 492, strana 10 protokolu). Policisté cestou mezinárodní spolupráce zjistili, že P.K. se skutečně měl zdržovat na území XXXXX, avšak bez upřesnění adresy místa pobytu (list č. 173). Na zjištěném telefonním čísle mu policisté zanechali výzvu, aby je kontaktoval, avšak nestalo se tak (listy č. 179, 180, 182, 183, 184). Telefonicky se s ním policisté úspěšně spojili až 30. 3. 2023, P.K. potvrdil, že se zdržuje na XXXXX, adresu nezná, bydlí u kamaráda (list č. 185). Nadále byl nekontaktní (list č. 186).

17. Skutek soud ve shodě se státní zástupkyní hodnotí jako souběh dvou trestných činů. Jednak jako pokus zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a § 145 odst. 1, odst. 2 písm. a, c) trestního zákoníku. Obžalovaný svým synům ublížil na zdraví. Ve smyslu § 122 odst. 1 trestního zákoníku se ublížením na zdraví rozumí taková porucha zdraví, která porušením mimo jiné normálních tělesných funkcí znesnadňuje nikoli jen po krátkou dobu (podle soudní praxe jde o dobu alespoň sedmi dnů) obvyklý způsob života a která vyžaduje lékařského ošetření. Tyto znaky „prosté“ újmy na zdraví naplnil svým jednáním obžalovaný tím, že oběma svým synům způsobil zlomeniny kostí, a to dolního konce kosti vřetenní i loketní levého předloktí (v září 2020 synu M.) a vzdálenějšího konce páté kosti a velmi pravděpodobně i čtvrté kosti záprstní pravé ruky (na počátku srpna 2021 synu S.), přičemž mechanismus poranění spočíval v uchopení chlapců za zápěstí a v kroucení paží. Tato poranění byla bolestivá, vyžádala si sádrový obvaz a léčení 3 až 4 týdny. S. navíc způsobil také zlomeninu páté kosti záprstní pravé nohy. Násilí ze strany obžalovaného vůči jeho synům však mohlo způsobit mnohem závažnější poranění, a to v důsledku zbití chlapců údery do hlavy dřevěnou paličkou na maso, jak je uvedeno v popisu skutku a jak tato nebezpečí pro zdraví chlapců soud zjistil ze znaleckého posudku soudního lékaře. Hrozící nitrolební poranění v podobě zlomenin kostí lebky, krvácení do mozkových obalů, ba i zhmoždění mozku, k nimž naštěstí nedošlo, ovšem neodvisle na vůli obžalovaného, by naplnilo znaky těžké újmy na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku (poškození důležitého orgánu-mozku), popř. i podle § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku (delší dobu trvající porucha zdraví, tj. nejméně šest týdnů podle ustálené soudní praxe). Hodnocení skutku podle druhého odstavce písmena a) § 145 trestního zákoníku je odůvodněno faktem, že obžalovaný útočil proti dvěma osobám, jimž mohl těžkou újmu na zdraví způsobit, současně šlo o osoby (děti) mladší 15 let, což odůvodňuje hodnocení skutku podle písmena c) druhého odstavce § 145 trestního zákoníku. O pokus trestného činu jde proto, že účinek trestného činu v podobě těžké újmy na zdraví nenastal, avšak pouze shodou šťastných náhod. Zavinění tohoto pokusu trestného činu soud hodnotí jako úmysl nepřímý podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku – obžalovaný si musel být vědom, že takový fyzický útok na hlavu dvou malých fakticky bezbranných dětí jim může způsobit vážná poranění, přesto vůči hlavám chlapců paličkou na maso zaútočil, byl tedy „srozuměn“ s takovým možným účinkem, byl schopen si ho představit jako možný. Tímto pokusem trestného činu obžalovaný porušil společenský zájem na ochraně zdraví člověka.

Současně soud skutek hodnotí jako zločin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, odst. 2 písm. c, d) trestního zákoníku. Ve skutku popsáným způsobem obžalovaný zle nakládal se svými dětmi, o něž měl jako jejich otec povinnost řádně pečovat, ztrpčoval jim život bitím, vulgárními nadávkami, nedostatečnou péčí o jejich stravu. Jelikož se skutku dopustil vůči dvěma svým synům, je odůvodněno hodnocení skutku podle § 198 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Popsané zlé nakládání trvalo od září 2020 do 5. 8. 2021, tedy 11 měsíců. Bylo cílené proti malým a prakticky bezbranným chlapcům, kteří v inkriminované době byli ve věku kolem 8 let

(M.K., nar. XXXXX) a kolem 6 let (S.K., nar. XXXXX). Navíc šlo o citelné zásahy do nerušeného života dětí. Proto má soud za naplněný i znak „delší doby“ páčání skutku, což odůvodňuje hodnocení skutku také podle písmena d) § 198 odst. 2 trestního zákoníku. Pro formu zavinění platí i v tomto případě to, co je uvedeno ve vyšším odstavci, soud ji hodnotí jako úmysl nepřímý podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Tímto trestným činem obžalovaný porušil společenský zájem na ochraně lidí, kteří nejsou schopny se o sebe samy ve všech ohledech postarat, v tomto případě z důvodu nízkého věku, a proto jsou v péči jiných osob, v tomto případě svého otce.

18. Jelikož soud shledal obžalovaného vinným dvěma trestnými činy, jedním dokonáním a jedním pokusem trestného činu, uložil mu úhrnný trest podle zásad obsažených v § 43 odst. 1 trestního zákoníku. Úhrnný trest se ukládá podle trestní sazby příslušející k trestnému činu nejpřísněji trestnému ze souběžně spáchaných. Obžalovanému tak hrozil podle § 145 odst. 2 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody na 5 roků až 12 roků. Ve smyslu § 39 trestního zákoníku soud při stanovení trestu přihlédl v první řadě k povaze a závažnosti spáchaných trestných činů. Primárním účelem trestu je jeho přiměřenost tomu trestnému činu, který pachatel spáchal. Soud měl na paměti, že obžalovaný se dopustil pokusu zvláště závažného zločinu proti lidskému zdraví, tedy proti společenské hodnotě, jejíž ochrana stojí spolu s ochranou lidského života na prvním místě trestním zákoníkem chráněných hodnot. O tom svědčí zařazení trestného činu podle § 145 trestního zákoníku do hlavy I zvláštní části trestního zákoníku. Rovněž tak druhý trestný čin podle § 198 trestního zákoníku, namířený proti dětem, je v popředí společenských hodnot, jimž je poskytována ochrana také prostředky trestního práva České republiky. Obžalovanému polehčuje, že dosud nebyl soudně trestán, a to ani v Česku, jak plyne z **opisu z evidence rejstříku trestů** (list č. 449), ani na Slovensku (obžalovaný je státním občanem Slovenské republiky), jak soud zjistil z **opisu z evidence rejstříku trestů** – na základě dožádání na Slovensku (list č. 448). V našem státě nebyl postizen ani za přestupek, jak plyne z **opisu z evidence přestupků** (list č. 447). Jiné polehčující okolnosti soud nenalezl. Obžalovanému v očích soudu přitěžuje, že spáchal dva trestné činy. Pro oba chlapce byl obžalovaný fakticky jedinou blízkou osobou, za situace, kdy jejich matka je opustila a nejevila o ně zájem. Měl jím být oporou a záštitou, zahrnovat je láskou a všemožnou péčí, místo toho byl jejich tyranem. Trestná činnost obžalovaného je vysoce škodlivá, na vývoj chlapců měla neblahý vliv. Ze znaleckého posudku **klinické psycholožky PhDr. Blanky Špíškové** (listy č. 355-368) soud také zjistil, že toto chování může vést ke kriminálnímu chování chlapců v budoucnu. Oba chlapci jsou úzkostní, depresivní, hůře navazují kontakt s lidmi. Oba se otce bojí. Navzájem se chlapci mají rádi, oba jsou rozumově nadprůměrní. S ohledem na závažnost trestné činnosti, na samotnou její podstatu, kdy otec ubližuje vlastním malým dětem, ukládal soud, pochopitelně při vědomí okolnosti polehčující i okolnosti přitěžující, trest již v blízkosti poloviny trestní sazby. Polovina sazky je rovna 8 roků a 6 měsícům, vyměřený trest 8 roků tedy leží ještě v dolní polovině sazby.

19. Byť u obžalovaného jsou splněny podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, protože mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 8 roků mimo jiné za pokus zvláště závažného zločinu, zařadil ho soud mimořádně podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku do věznice s ostrahou. Soud tak učinil proto, že u obžalovaného jde o vůbec první odsouzení a také proto, že má jisté pozitivní životní návyky, zejména pracovní – je zaměstnán. Lze se tak důvodně domnívat, že v tomto typu věznice bude lépe zaručena náprava obžalovaného.

20. Vedle výše uvedeného hlavního trestu uložil soud obžalovanému také vedlejší trest, a to úhrnný trest propadnutí věci – dřevěné paličky na maso, kterou používal k bití chlapců. Jde o nástroj trestné činnosti ve smyslu § 135a trestního zákoníku (věc, která byla užita ke spáchaní trestného činu), proto je její propadnutí možné podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Bártová, DiS.

21. Soud rozhodl také o náhradě škody. V tomto trestním řízení ji vůči obžalovanému uplatnil jejich opatrovník, který jim byl podle § 45 odst. 2 trestního řádu již v přípravném řízení ustanoven státní zástupkyní. Ten uplatnil nárok na odčinění nemajetkové újmy pro každého poškozeného ve výši 100 000 Kč (list č. 31) a to s ohledem na zranění nejen fyzická, ale především s ohledem na traumata fyzická, jež poškodila psychický vývoj chlapců do budoucna. Soud shledal tento nárok důvodným a spíše nízkým než přiměřeným. Obžalovaný svým chováním zasáhl do přirozených práv poškozených. Tato práva jsou definována v § 81 občanského zákoníku, podle něhož je chráněna osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Podle § 81 odst. 2 občanského zákoníku ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy. Se zásahem do přirozených práv člověka je vždy spojen nárok na odčinění nemajetkové újmy. Podle § 2956 občanského zákoníku platí – vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Podle § 2957 občanského zákoníku platí – způsob a výše přiměřeného zadostiučinění musí být určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pohružky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uváděním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobně závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavu hrozba nebo jiná příčina vyvolala. Maje na paměti tato kritéria, považuje soud částku 100 000 Kč za nikoliv nepřiměřeně vysokou, a proto uložil obžalovanému povinnost ji zaplatit ve prospěch jeho synů. Jelikož ti jsou nezletilí a nemohou s tak vysokou finanční částkou zatím sami hospodařit, uložil soud, aby toto odčinění nemajetkové újmy bylo uhrazeno na účet zaměstnavatele jejich opatrovníka, jak stojí ve výroku rozsudku.

22. Dále se k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody připojila Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky. Ta uplatnila vůči obžalovanému náhradu nákladů zdravotnické péče, která byla poškozeným chlapcům poskytnuta. Konkrétně jde o částku 1 691 Kč. K jejímu vyčíslení viz listy č. 120-121. Zdravotní pojišťovna má podle § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, vůči třetí osobě nárok na náhradu nákladů léčebné péče, kterou poskytla svému pojištěnci, a které vznikly zaviněným jednáním třetí osoby proti jejímu pojištěnci. Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky svůj nárok také řádně prokázala a uplatnila, proto jí soud požadovanou náhradu 1 691 Kč vůči obžalovanému přiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Odvoláním může napadnout rozsudek státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci, a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, v prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání musí být odůvodněno tak, aby z něj bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Proti rozsudku, kterým soud schválil dohodu o vině a trestu, lze podat odvolání pouze v případě, že takový rozsudek není v souladu s dohodou o vině a trestu, jejíž schválení státní zástupce soudu navrhl.

Právo podat odvolání nepřísluší těm, kdož se ho po vyhlášení rozsudku výslovně vzdali. Poškozený může žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí, je-li tímto rozsudkem ukládána sankce, která je majetkovou trestní sankcí podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí (§2 odst. 1 zák. č. 59/2017 Sb.).

Brno 6. listopadu 2023

Mgr. Dušan Beránek v. r.
předseda senátu